

Nummer 20

15. Oktober 1919

68. Aargang

Hvarledes erholdes Guds Naadegaver?

Digtige Spørgsmaal hestarede.

Uddrag af en evangelisk Afhandling af Ældste Edwin F. Barry.

Er Frelse fri for alle at modtage? Bibelen tilkendegiver tydeligt, at den er det. Paulus siger, at vor Frelser vil, at alle Mennesker skulle „frelses og komme til Sandhedserkendelse“. (1. Tim. 2: 4.) Johannes siger, at „saa har Gud elsket Verden, at han har givet sin Søn, den enbaarne, at hver, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv.“ (Joh. 3: 16.)

Er alle Mennesker Syndere? Paulus siger: „Der er ingen retfærdig (menende syndfri), end ikke en.“ (Rom. 3: 10.) Johannes siger: „Der som vi sige, vi have ikke Synd, bedrage vi os selv, og Sandheden er ikke i os.“ (1. Joh. 1: 8.)

Hvad er Herrens Indbydelse og Forjættelse til Syndere, hvis de vil omvende sig? Han indbyder dem til at komme til sig, saa at de kan erholde Guds Naadegaver og finde Hvile for deres Sjæle. „Kommer hid til mig, alle, som arbejde og ere besværede, og jeg vil give eder Hvile. Læger mit Nag paa eder og lærer af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet, saa skulle I finde Hvile for eders Sjæle. Thi mit Nag er gavnligt, og min Byrde er let.“ (Math. 11: 28—30.) „Hver, om tror og bliver døbt, skal blive salig.“ (Mark. 16: 16.)

Kan et syndigt Menneske frelse sig selv? Nej! Apostlen Paulus siger: „Thi af Naade ere i frelste formedelst Troen, og ikke af eder selv; det er en Guds Gave.“ (Ef. 2: 8.) Han siger ogsaa: „Syndens Sold er Døden, men Guds Naadegave er et evigt Liv i Kristus Jesus, vor Herre.“ (Rom. 6: 23.)

Hvilken Naadegave fra Gud er det, som bringer Frelse til Men-

neffene? Det er Forløsningen, som blev bragt ved Jesus Kristus. Døberen Johannes vidnede: „Se det Guds Lam, som bærer Verdens Synd.“ (Joh. 1 : 29.) Apostlen Peter vidnede: „Kristus led engang for vore Synder, den retfærdige for de uretfærdige, for at han kunde føre os frem til Gud.“ (1. Peter 3 : 18.) Apostlen Paulus vidnede: „Gud beviser sin Kærlighed overfor os, ved at Kristus døde for os.“ (Rom. 8 : 8.) „Det er ikke saaledes med Naadegaver som med Faldet; thi døde de mange ved den enes Fald, da har meget mere Guds Naade og Gaven i det ene Menneskes Jesu Kristi Naade udbredt sig overflødig til de mange.“ (Rom. 5 : 15.) „Thi naar paa Grund af den enes (Adams) Fald Døden herskede ved den ene, da skulle meget mere de, som modtage den overvættets Naade og Retfærdigheds Gave, herske i Liv ved den ene, Jesus Kristus.“ (Rom. 5 : 17.) „Ligesom Synden herskede ved Døden, saa skal ogsaa Naaden herske ved Retfærdighed til et evigt Liv ved Jesus Kristus, vor Herre.“ (Rom. 5 : 21.)

Hvad frelser Kristi Forsoning Menneskene fra? For det første fra Følgerne af Adams Overtrædelse, som er Døden: „Thi esterdi Døden kom ved et Menneske, er ogsaa de dødes Opstandelse kommet ved et Menneske. Thi ligesom alle dø i Adam, saa skulle og alle levendegøres i Kristus.“ (1. Kor. 15 : 21—22.) For det andet frelser Kristi Forsoning Menneskene fra den Fordømmelse, som deres egne Synder har bragt over dem, forudsat at de omvender sig og adlyder Guds Befalinger. „Og han er en Forsoning for vore Synder; dog ikke alene for vore, men ogsaa for den ganske Verdens.“ (1. Joh. 2 : 2.)

De gode Gerningers Betydning.

Hvorledes erholder vi den store Naadegave: Frelse fra personlig begaaede Synder? Kun ved at adlyde Jesu Kristi Evangelium, det vil sige: ved at gøre, hvad han har befalet. Der er ingen anden Naade. Paulus siger om Kristus: „Og fuldendte blev han alle dem, som ham adlyde, Aarsag til evig Frelse.“ (Heb. 5 : 9.)

Frelseren siger: „Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre! skal indgaa i Himmeriget, men den, som gør min Faders Villie, som er i Himlene.“ (Math. 7 : 21.) „Derfor I elske mig, da holder mine Befalinger.“ (Joh. 14 : 15.) „Den, som har mine Befalinger, og holder dem, han er den, som elsker mig; men den, som elsker mig, skal elstes af min Fader; og jeg skal elske ham og aabenbare mig for ham.“ (Joh. 14—21.)

Skriften bevidner, at den sande Tros Frugter er gode Gerninger, og at alle skulle dømmes efter deres Gerninger. „Thi Menneskesønnen skal komme i sin Faders Herlighed med sine Engle; og da skal han betale hver efter sin Gerning.“ (Math. 16 : 27.) „Thi han skal betale hver efter hans Gerninger; dem, som ved Bestandighed i god Gerning søge Ære og Hæder og Ufortrænelighed, et evigt Liv; men dem, som ere genstridige og ikke lyde Sandhed, men adlyde Uretfærdighed, skal worde Ugunst og Bred.“ (Rom. 2 : 6—8.) „Og jeg saa de døde, smaa og store, staaende for Gud, og Bøgerne bleve opladte; og en anden Bog blev opladt, som er Livsens Bog; og de døde bleve dømt efter

det, som er skrevet i Bøgerne, efter deres Gerninger. Og Havet afgav de døde, som vare i det, og Døden og Helvede afgav de døde, som vare i dem, og de bleve domte, hver efter sine Gerninger." (Aab. 20 : 12—13.)

Hvad bliver Følgerne af Ulydighed? Apostlen Paulus siger, „at ved Kristi anden og herlige Tilkommelse vil han „tage Hævn over dem, som ikke kende Gud, og over dem, som ikke lyde vor Herres Jesu Kristi Evangelium, hvilke skulle lide Straf.“ (2. Thef. 1 : 8, 9.) Apostlen siger videre, at denne Straf bestaar i Bortvisning fra Herrens Ansigt og fra hans Magts Herlighed.

Apostlen Jakob siger, at vi bedrager os selv, hvis vi ikke gør, hvad Herren har befalet: „Men vorder Ordets Hørere og ikke alene dets Hørere, med hvilket I bedrage eder selv.“ (Jak. 1 : 22.) „Hvad gavner det, mine Brodre, om nogen siger, han har Troen, men har ikke Gerninger? Mon den Tro kan frelse ham? Dersom en Broder eller Søster er nøgen og fattes den daglige Næring, men nogen af eder siger til dem: „Gaar bort i Fred, varmer eder og mætter eder; men I give dem ikke det, som hører til Legemets Nødtøft; hvad Gavn er det?“ (Jak. 2 : 14—16.)

Apostlen Johannes giver dette Vidnesbyrd om dem, som adlyder Herren: „Salige ere de, som holde hans Befalinger, for at de kunne faa Udgang til Livets Træ og indgaa igennem Portene i Staden.“ (Aab. 22 : 14.)

Nogle vil maaske spørge: „Kendes ikke alle Menneker fra deres Synder ved Kristi Blod?“ Jo, hvis de følger ham, det vil sige: hans Befalinger, og Johannes siger: „Og dette er det Budskab, som vi have hørt af ham og forkynder eder, at Gud er et Lys, og der er aldeles intet Mørke i ham. Dersom vi sige, at vi have Samfund med ham, og vandre i Mørke, da lyve vi og følge ikke Sandheden. Men dersom vi vandre i Lyset, ligesom han er i Lyset, have vi Samfund med hverandre, og Jesu Kristi, hans Sønns Blod renser os fra al Synd.“ (1. Joh. 1 : 5—7.)

Menes der med den Ulydighed, som Herren fordrer, kun at tro? Nej! Jesus sagde: „Sandelig, sandelig siger jeg eder: Den, som tror paa mig, de Gerninger, som jeg gør, skal han ogsaa gøre.“ (Joh. 14 : 12.) „Men hvorfor kalde I mig Herre, Herre, og gør ikke, hvad jeg siger?“ (Luk. 6 : 46.) „I ere mine Venner, dersom I gøre, hvad jeg befaler eder.“ (Joh. 15 : 14.)

Apostlen Jakob siger: „Ligesaa ogsaa Troen, dersom den ikke har Gerninger, er den død i sig selv.“ (Jak. 2 : 17.) Apostlen siger endvidere: „Vis mig din Tro af dine Gerninger, og jeg vil vise dig min Tro af mine Gerninger.“ (Jak. 2 : 18.) Idet han forklarer, at Troen uden Gerninger er unyttig og ingen frelser, siger han, at de onde Mander ogsaa tror paa Gud, men skælver.

Hvilke Gerninger bør da nødvendigvis ledsage vor Tro, for at den kan være frelsende? Vor Frelser besvarede dette Spørgsmaal ved mange Lejligheder. Han sagde til dem, som adspurgte ham vedrørende Saliggørelsens Grundsaetninger: „Omvender eder, thi Himmeriget er kommet

nær." (Math. 4 : 17.) „Hver, som tror og bliver døbt, skal blive salig." (Markus 16 : 16.) Apostlen Peter sagde til dem, som gav Spørgsmaal til Apostlene paa Pinsefestens Dag: „Omvender eder, og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faa den Helligaands Gave." (Ap. Gj. 2 : 38.) Kristus siger angaaende Retfærdigheds-Gerninger: „Uden eders Retfærdighed overgaar de Skriftekloges og Farisæernes, komme I ingenlunde ind i Himmeriget." (Math. 5 : 20.) Fremdeles: „Den, som bliver bestandig indtil Enden, han skal blive salig." (Math. 10 : 22.)

Apostlen Peter skriver angaaende dette Emne: „Beviser i eders Tro Dyd, men i Dyden Kundskab, men i Kundskaben Afholdenhed, men i Afholdenheden Taalmodighed, men i Taalmodigheden Gudsfrygtighed, men i Gudsfrygtigheden Broderkærlighed, men i Broderkærligheden Kærlighed til alle." (2. Pet. 5 : 5—7.)

Læres der nogetsteds i Bibelen, at Menneskene kan erholde Frelse fra personlig begaaede Synder uden nogen Gerninger fra deres Side? Nej! De Skriftsteder, som af nogle antages at fremsætte en saadan Lære, forstaas ikke fuldkomment. Paulus og Silas sagde til Stokmesteren, da han spurgte, hvad han skulde gøre for at blive salig: „Tro paa den Herre Jesus Kristus, saa skal du blive salig og dit Hus." (Ap. Gj. 16 : 31.) Men Stokmesteren forstod, at han ikke kunde have nogen frelsende Tro uden at adlyde Evangeliets frelsende Principper, og at han adlød disse, viser følgende Ord: „Og han tog dem til sig i den samme Stund om Natten og aftoede deres Saar; og han selv blev straks døbt og alle hans." (Ap. Gj. 16 : 33.) Dette var Gerninger.

Paa Pinsefestens Dag gentog Apostlen Peter disse Ord fra Profeten Joel: „Og det skal ske, at hver, som paakalder Herrens Navn, skal frelles." (Ap. Gj. 2 : 21.) Men ved samme Lejlighed befalede han dem alle at omvende sig og lade sig døbe. (38. Vers.) Paulus siger, at: „Mennesket bliver retfærdiggjort ved Troen uden Lovens Gerninger." (Rom. 3 : 28.) Men det er let at forstaa af andre Bemærkninger, som han gør i samme Forbindelse, at han hentyder til den jødiske Lovs ceremonielle Anordninger og ikke til Retfærdigheds-Gerninger, ej heller til Evangeliets Ordinaner. Bibelen lærer intet Sted, at Tro uden Gerninger vil frelse nogen.

Hvad Kundskab siger Bibelen er nødvendig til Salighed? En Kundskab om vor Limmelske Fader og om vor Forløser. „Men dette er det evige Liv, at de kende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Kristus." (Joh. 17 : 3.) Kan denne Kundskab opnaas uden ved at adlyde Guds Bud? Det kan den ikke. Apostlen Johannes siger: „Og derpaa vide vi, at vi kende ham, naar vi holde hans Bud." Hver, som siger: „Jeg kender ham, og holder ikke hans Bud, er en Logner, og i ham er ikke Sandhed." (1. Joh. 2 : 3—4.)

Kan der være mere end een Vej til Frelse eller mere end eet sandt og frelsende Jesu Kristi Evangelium? Nej, umuligt! Frelseren lærte kun eet bestemt Evangelium og sagde: „Jeg er Vejen og Sandheden og Livet; der kommer ingen til Faderen uden ved mig."

(Joh. 14 : 6.) „Hver, som ikke gaar ind ad Døren i Faarestien, men stiger andesteds over, han er en Tyv og en Røver.“ (Joh. 10 : 1.) Paulus siger angaaende Kristi Evangelium: „Men selv om vi eller en Engel fra Himmelen forkynder eder Evangeliet anderledes, end vi have forkyndt eder det, han være en Forbandelse!“ (Gal. 1 : 8.) Den samme Apostel siger til Kristi Kirkes Medlemmer i Efesus: „Gøre eder Flid for at bevare Mandens Enhed i Fredens Baand: eet Legeme og een Mand, ligesom I ogsaa ere kaldte til eet Haab i eders Kald; een Herre, een Tro, een Daab.“ (Ef. 4 : 4—5.) Johannes advarede jordum de Hellige imod dem, som „viger ud og ikke bliver i Kristi Lære“, og han siger: „Derfor som nogen kommer til eder og fører ikke denne Lærdom, ham annammer ikke tilhuse og byder ham ikke velkommen, thi hver, som byder ham velkommen, bliver delagtig i hans onde Gerninger.“ (2. Joh. 10—11.)

Hvis Guds Befalinger maa adlydes for at erholde Frelse, hvorledes kan det da siges, at Menneskene frelses af Naade? Af denne Grund, at Forløsningen ved Jesu Kristus er Guds Naadegave til Menneskene. Vi kunde ikke frelse os selv, men vi kan heller ikke blive delagtiggjorte i Frelsen og det evige Livs Naadegaver, undtagen vi i Tro retter os efter Kristi Befalinger. Hvis vi undlader at gøre dette, afstærer vi os selv fra Delagtiggørelse i hans Riges Betsignelser og det evige Livs Naadegave, der er den højeste af alle Betsignelser, og som den almægtige Gud tildeler sine lydlige Børn i Jesu Kristi Navn. Hvis vi nægter at adlyde, forkaster vi Gaven, der er vort eneste Middel til Frelse. Apostlen Paulus siger derfor ogsaa: „Jeg skammer mig ikke ved Kristi Evangelium; thi det er Guds Kraft til Saliggørelse for hver, som tror.“ (Rom. 1 : 16.)

Skriften lærer, at „Gud vil betale enhver efter hans Gerninger og skænke dem, som med Udholdenhed i god Gerning søger Gode og Hæder og Uforkrænkelighed et evigt Liv; men over dem, som søge deres eget og ikke lyde Sandheden, men adlyde Uretfærdigheden, skal der komme Bredde og Harme.“ (Rom. 2 : 6—8.) Hvor vigtigt er det da ikke for Menneskene at adlyde Jesu Kristi vor Frelseres Evangelium og blive arveberettigede til Guds Herlighedsriges Betsignelser i Jesu Kristi Navn.

Guds udfalke Ords Magt.

Artikel af Dr. James E. Talmage.

Medlem af de tolv Apostles Rådum.

„I Begyndelsen var „Ordet“ (betegnende Kristus) og „Ordet“ var hos Gud, og „Ordet“ var Gud. Han var i Begyndelsen hos Gud. Alt er blevet til ved ham, og uden ham er ikke noget blevet til af alt, som er blevet til. I ham var Liv, og Livet var Menneskenes Lys. Og Lyset skinnede i Mørket.“ . . .

„Og „Ordet“ blev Kød og tog Bolig iblandt os, og vi saa hans Herlighed, en Herlighed, som en enbaaren Son har fra sin Fader, fuld af Naade og Sandhed.“ (Joh. 1 : 1—5, 14.)

Denne herlige Erklæring med Hensyn til Jesu Kristi Forudtildelse, som er udnævnt af Apostelen Johannes, er i nøje Overensstem-

melse med Gud vor himmelske Faders Erklæring til Moses, at Verden var skabt ved hans Søn Jesus Kristus. Vi læser:

„Dg det stete, at Moses paakaldte Herren og sagde: Jeg beder dig, sig mig, hvorfor disse Ting ere saa, og hvorved du dannede dem? Dg se, Guds Herlighed omstraalede Moses, saa at Moses stod for Guds Næsyn, og han taledes med Gud Ansigt til Ansigt, og den Herre Gud sagde til Moses: I mit eget Djemed har jeg skabt disse Ting. Her er Visdom og den forbliver hos mig. Jeg har skabt dem ved min Magts Ord, hvilket er min enbaarne Søn, som er fuld af Naade og Sandhed. Dg jeg har skabt utallige Verdener, og jeg har tillige skabt dem i mit eget Djemed, og ved Sonnen, som er min enbaarne, har jeg skabt dem.“ (Se „Den kostelige Perle“, Moses' Bog 1 : 30—33.)

Der var og er en uimodstaaelig Magt forbunden med Guds Røst og med Kristi Ord. Dette blev synlig vist Gang efter Gang, da Kristus vandrede paa Jorden, og saaledes, da han stillede Stormen paa Havet. I kender Beretningen. Mesteren og nogle af hans Disciple var om Natten i et Skib eller Baad, ude paa den oprørte Sø (Genesaret Sø), og efter som Jesus Dagen forud havde udført en anstrængende Gerning, saa han i Bagstavnen og sov. Stormen tiltog i Styrke, saa at Bølgerne gik højt og slog ind i Skibet, og Disciplene blev meget bange og vækkede Jesus; idet de sagde til ham: „Mester, bryder du dig ikke om, at vi forgaa?“ og fremdeles: „Herre, frels os! vi forgaa.“ Men han sagde til dem: „Hvorfor ere I bange, I lidet troende.“ Da stod han op, og ud i Nattens Mørke, i det frygtelige Bejr, lod Frelserens Røst, idet han — truende Vinden og Havets Bølger — sagde: „Ti, vær stille!“ og det blev blifstille. I det han vendte sig til Disciplene, sagde han til dem paa en irettesættende, men dog mild Naade: „Hvor er eders Tro? — Hvorfor have I ikke Tro?“ Med Taknemmelighed til Jesus og Ubesrygt overfor ham, fordi han havde frelst dem fra, hvad der et Øjeblik forud kunde synes at blive Døden for dem, udbrød de: „Hvem er dog denne, siden haade Vinden og Søen ere ham lydige?“ (Læs: Math. 8 : 23—27; Mark. 4 : 36—41; Luk. 8 : 22—25.)

Alle de mirakuløse Gerninger, som Kristus udførte, og som Evangelisterne har berettet angaaende, er maaste ingen bleven forklaret (eller bortforklaret) paa saa mange Maader som denne Beretning vedrørende, hvorledes Jesus Kristus alene ved sit Ord raadede over Naturens Kræfter. Videnskaben kan ikke give nogen Forklaring herpaa, thi den virkelige Kraft, som paa Frelserens Bud stansede Stormen, kan ikke synligt paavises.

Jordens, Lustens og Havets Herre talte og blev adlydt. Det var ham, som ved Verdens Stabelse, da Jordelementerne endnu var indhyllede i Mørke, havde befalet: „Lad der blive Lys“, og i samme Nu skinnede Lyset frem. Han bød fremdeles, at Land og Vand skulde skilles, og det stete saa.

Skaberens Herredømme over det skabte og Naturkræfterne, som virker i Skabningen, er uden Begrænsninger. En lille Del af dette Herredømme har han betroet Menneskene, som udspringer fra ham, Menneskene, der er skabte i hans Billede. Men Menneskene kan som en almindelig gældende Lov kun udøve Magt over Naturen gennem fysiske Hjælpemidler, maaste gennem sammenfattede Mechanismer, og ikke umiddelbart. Menne-

Nets Magt i Henseende til vore Planers Udførelse er saaledes begrænset og afhængig af mange forskellige Ting, men derigennem vinder vi Erfaring.

Det er i Overensstemmelse med den relative Forbandelse, der kom over Jorden paa Grund af Syndefaldet, at Adam og hans Efterkommere skulde æde deres Brød i deres Ansigts Svød og gøre Fremstridt ved Anstrængelse af deres Sjælevner. Menneskets Befalinger bliver kun Ord ud i Luften, med mindre det personlige Arbejde er knyttet dertil. Gennem Aanden, som udgaar fra den almægtige Gud og gennemtrænger Rummet, bliver derimod Guds Befalinger straks virkeliggjorte.

Ikke alene Menneskene, men ogsaa Jorden med alle dens Elementer, kom ved Syndefaldet under Forbandelse og frembragte ikke alene gode og nyttige Planter og gode og spiselige Frugter, men den frembragte ogsaa „Torne og Tidsler“, og de forskellige Naturkræfter ophørte at adlyde Menneskets Befalinger.

Hvad vi kalder Naturkræfter: Hede, Lys, Elektricitet osv., er kun nogle faa Fremtoninger af den uendelig udstrakte og evige Guddomskraft, gennem hvilken Skaberens Planer bliver udførte og hans alvise Hensigter fremmede saa vel i den synlige som usynlige Verden.

Men Tiden kommer, da Jorden „vil blive fornyet og saa sin paradisiske Herlighed“, og da skal Jordstoffer, Vand, Luft og de Kræfter, som virker paa dem, direkte adlyde det herliggjorte Menneskes Befalinger, lig Elementerne og Naturkræfterne nu adlyder Skaberens Ord.

Den livgivende Aand, som udgaar fra Gud, og hvis Kraft gør sig gældende overalt i Rummet, kan virke direkte og med lige saa stor Kraft paa saakaldte livløse Ting og paa de uorganiserede fysiske Stoffer, som den kan paa organiserede aandelige Personligheder, hvad enten de er aandelige Personligheder, der endnu ikke er ifklædte fysiske, dødelige Legemer, eller Personligheder, der for en Stund ved Døden har forladt deres Legemer. Guds Almagtskraft gør sig fremdeles gældende overfor de onde Aander, der blev nedstyrtede til Jorden, og som har forbrudt Rettigheden til at blive ifklædte jordiske Legemer.

Saaledes læser vi, at Jesus Kristus, Guds enbaarne Søn, befalede over de onde Aander. Og saaledes kan han direkte befale over alle jordiske Ting, give Befalinger til Vind og Hav, som han gjorde det paa Genesaret Sø, og blive adlydt; thi den Almagtskraft, som Gud er i Besiddelse af, er den centrale Energi-Kraft og Herligheds-Kraft, der gør sine Virkninger gældende baade i den aandelige og fysiske Verden; og at endogjaa dødelige Mennesker formedelt Udøvelsen af Tro kan sætte i Virksomhed de Kræfter, som paavirker de fysiske Stoffer, har været udtrykkelig erklæret af Jesus Kristus, idet han sagde: „Sandelig siger jeg eder: dersom I have Tro som et Sennepskorn, da kunne I sige til dette Bjerg: flyt dig herfra derhen, saa skal det flytte sig; og eder skal intet være umuligt.“ (Math. 17 : 20.)

Ordf Slægtregister.

Det kan vistnok med Nette siges, at der findes intet andet Samfund i Verden, der er mere interesseret i Slægtregister end Medlemmerne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er det. Idet et Menneske faar Kundskab om den frelsende Plan, som fører til Ophøjelse i Guds Rige, ledes Tankerne og Betragtningerne straks tilbage til afdøde, ja til alle vore afdøde Slægtninge og Venner, Forsædre og Slægtmødre, hvis Legemer hviler i Moderjord, og vi ledes til at overveje den herlige Sandhed, at vi alle er Sønner og Døtre af den samme himmelfste Fader. Da der kun er een Vej, der leder til Guds Rige, kun een Saliggørelses-Plan, opstaar straks det Spørgsmaal: Hvorledes kan den frelsende Plan naa til dem, der aldrig har haft Vejlighed til selv at underkaste sig samme, medens de levede paa Jorden. Dette er et Spørgsmaal af stor Betydning til alle, og ingen af denne Verdens vise Mænd kan ved egen Tankkraft besvare samme paa tilfredsstillende Maade. Det var derfor nødvendigt, at Herren oprejste en højlig velsignet Profet, der ved hans Aands Inspiration og vejledt ved hans Aabenbaringer kunde besvare dette saa vigtige Spørgsmaal, og ikke dette alene, men paabegynde Udførelsen af de fornødne evangeliske Ordinancer, saa at saa vel de døde som de levende af Adams Slægt kunde blive delagtiggjorte i den guddommelige Naade, i Henhold til hver enkelt Persons aandelige Standpunkt og Modtagelighed.

Profeten Joseph Smith var den Mand, der i denne sidste Tid for Jesu Kristi anden og herlige Gentomst til Jorden i Henhold til Guds tilkendegivne Vilje paabegyndte dette saa overordentlig vigtige Arbejde, idet nemlig Profeten Elias, som blev optagen til Himmelen uden at smage Døden, havde aabenbaret sig for ham og Oliver Cowdery i Kirtland Tempel den 3. April 1836, ved hvilken Vejlighed Profeten Elias meddelte disse Mænd, at „Tiden er tilfulde kommen, som blev omtalt ved Profeten Malakias Mund, idet han bevidnede, at han, Elias, skulde blive udsendt, før den store og forskædelige Herrens Dag kommer, for at ombende Fædrenes Hjerter til Børnene, og Børnenes til Fædrene, at han ikke stal komme og slaa Jorden med Van.“ (Pagt. B. 110: 14)

For at de Ordinancer, der henhører til de dødes Forløsning, kan blive udførte paa en for Herren antagelig Maade, befalede Gud sit Folk at bygge hellige Templer, hvor Daab for de døde skulde forrettes, og der skulde holdes Optegnelser over disse hellige Ordinancer, thi der er skrevet:

„Hvad I optegne paa Jorden stal vorde optegnet i Himmelen, og hvad I ikke optegne paa Jorden, stal ikke vorde optegnet i Himmelen; thi ud af Bøgerne skulle eders døde vorde dømt efter deres egne Gerninger — hvad enten de have efterkommet Anordningerne (vedrørende Udførelsen af Daab for de døde) i egen Person eller ved Hjælp af Stedfortrædere.“ (Pagt. Bog 128: 8.)

Der er tillige andre hellige Ordinancer, som alle trofaste Medlemmer af Kirken er berettigede til at blive delagtiggjorte i i Herrens Hus, men

da mange af de Hellige dør i Udipredelsens Lande og ikke selv personlig kan modtage disse Betsignelser, har Kirkens Autoriteter ordnet det saaledes, at Navnene paa de trofaste afdøde Hellige vil blive sendte til et Tempel hjemme gennem Missionspræsidenten i den Mission, hvor vedkommende Broder eller Søster dør, og ligeledes kan saadanne afdødes Slægtnavne blive sendte paa samme Maade, saa at Daaben og andre hellige Ordinancer, som er forbundne med Evangeliets Frelseplan, kan blive udførte for de afdøde af dertil bestemte, tjenstgørende Brødre og Søstre. For at dette Arbejde for de døde kan blive udført paa en for Herren antagelig Maade, er det af stor Nødvendighed at være i Besiddelse af et i alle Henseender paalideligt Slægtregister, og vi vil derfor opmuntre de Hellige i denne Mission til at gøre alt, de kan, for at komme i Besiddelse af samme.

Hans J. Christianen.

Missionsnyheder.

Ankomne Missionærer. Ældste Carl E. Peterson fra Ogden, Utah, der er kaldet til at overtage Præsidentstabet over den skandinaviske Mission, og Ældste Christian B. Sørensen fra Salt Lake City, ankom til Kristiania først i Oktbr. — Ældste Peterson, der for 30 Aar tilbage udførte en Mission til Skandinavien og virkede som Konferencpræsident i København, vil gøre et kort Ophold i Norge for at besøge Kristiania og Bergens Konferencer, før han fortsætter sin Rejse til Missionens Hovedkvarter i København. — Ældste Sørensen, der for kun halvandet Aar tilbage blev løst fra sin forrige Mission, paa hvilken han virkede i Aalborg Konference, forsatte straks sin Rejse her til, hvor han ankom den 3. Oktober.

Vi byder disse Brødre hjertelig velkommen og ønsker, at deres Missionsvirksomhed maa bære de rigeste Frugter.

Hans J. Christianen,
Missionspræsident.

Tale af Ældste Rey L. Pratt,

Præsident for den mexikanske Mission,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 3. Juni 1919.

Jeg haaber oprigtig, Brødre og Søstre, at jeg maa være i Stand til i Estermiddag fortattet at udtrykke mine Følelser og bære mit Bidnesbyrd til eder om Sandheden af det Værk, som vi virker for at fremme. For de af os, som kommer her til de kirkelige Generalkonferencer fra Missionsdistrikterne for at lytte til de Brødre, der præsiderer over os indensfor Præstedømmet, er dette en særlig Begunstigelse. Jeg har tænkt mig, som jeg lyttede til de inspirerede Ord, som Brødrene, der har talt ved Konferencemøderne, har udtalt, at den Bøn, som var utret af Ældste J. G. Holland og hentydet til af Ældste Jvins

hans Bemærkninger, har tilvisse været hørt, idet Kirkens ledende Mænd har herlig opmuntret os; og for den Sags Skyld saa kender jeg ikke noget Tidspunkt i mit Liv, da dette ikke kunde have været sagt om de kirkelige Autoriteter. Jeg er født indensfor Kirken og tilbragte mine Drengaar i Salt Lake City, og det har stedse været min Lyst at sidde og lytte til Kirkens Præsidentkabs, Apostlenes og andre præsiderende Brødres Belæreser. Jeg kan ikke erindre en Tid, da jeg ikke kendte Præsident Heber J. Grant. Naaste han ikke før har vidst, at han fra mine Drengaar af har staaet for mig som en af de ideale Mænd, som jeg trostlig kunde følge. Jeg er taknemlig til Herren for, at han gav mig en Lejlighed at være tilstede ved denne Konference og staa op sammen med de øvrige Brødre i Præstedømmet, og med alle tilstedeværende Medlemmer af Kirken, og med opløstet Haand love Herren, at jeg vil understøtte Præsident Grant som „Præsident, Profet, Seer og Aabenbarer.“ Denne Tilkendegivelse betyder, at jeg vil understøtte ham i Henseende til de særskilte Handlinger, han udfører, saa som kirkelige Beskikkelser; og jeg vil ligeledes understøtte de Brødre, der er forenede med ham i den kirkelige Hyrdegerning. Jeg er villig til at anerkende Præsident Grants Ord som Guds Ord til os, og naar jeg modtager et Kald fra Kirkens Præsident til at „gaa“ eller „komme“, saa vil jeg betragte det, som om Kaldet kommer direkte fra Herren. Naar Kaldet kommer, kan jeg svare, at jeg vil gaa, hvor Herren ønsker mig at gaa; og jeg vil ligeledes forblive ved det Arbejde, jeg udfører, naar Herren ønsker dette.

Jeg fryder mig ved Evangeliet. Jeg ved, at det er Sandhed. Mit Hjertes dybe Følelser rækker ud til alle de Folk, som ikke er bekendte med Evangeliet, til det store Antal af vor himmelske Faders Børn i Verden, der ikke endnu har modtaget et Vidnesbyrd i deres Sind og deres Følelsesliv, at Evangeliet, vi forkynder, er Sandhed, Folk, som i aandelig Henseende mere eller mere vandrer i Mørke. Mit Hjertes Ønske er vedblivende at have Lejlighed til at prædike Evangeliet og med et ydmygt og trofast Sind belære Folk i Verden om Livets Vej og Sandheden, som kan gøre dem fri — om den sammenlignelsesvis snævre Livets Vej, som fører til Guds vor himmelske Faders Herlighedsrige. Det synes for mig, Brødre og Søstre, idet jeg overvejer Forholdene i Verden, at der aldrig var en Tid, da det mere gjordes fornødent end i nærværende Tid at prædike Evangeliet til Menneskene og benytte Lejligheden, som gives dertil. Jeg ved ikke, om min Tanke er ganske rigtig, men det synes for mig, at Tiden er nær for Haanden, da Kirkens Medlemmer vil blive kaldte paa til at gøre mere i Henseende til Evangeliets Forkyndelse for Menneskene i Verden, end der har været gjort i det forbigangne. Jeg finder, som jeg har rejst omkring i de Forenede Stater, at paa mange Steder, hvor Evangeliet med Mellemrum har været prædiktet siden Kirkens Organisation, der findes mange Mennesker, som ingen Kendskab har til Evangeliet, idet Evangeliets Principper aldrig har været forklaret for dem. Der er Mangel paa Arbejdere i Vingaarden. Der er Plads for mange, mange flere end de, der for Tiden forkynder Evangeliet blandt Menneskene.

Min specielle Kaldelse har været at bringe Evangeliets Budskab til det mexikanske Folk. Jeg forstaaer meget vel den Medfølelse og næsten Had, som gør sig gældende overfor dette Folk som Følge af Forholdene i Mexiko. Men jeg ønsker at sige til eder, Brødre og Søstre, at Mexikanerne som et Hele er i Besiddelse af mange gode Egenskaber, og at Herren elsker dem. De er Efterkommere af Pagtens Folk i Oldtiden, og jeg ønsker at omtale i Eftermiddag den Kendsgerning, at Mexikanerne, saa vel som Nord-Amerikas Indianerstammer og Mellem- og Sydamerikas, er de Folkstammer, der med et Navn kaldes „Lamaniter“ i Mormons Bog. Disse forskellige Indianer-Stammer er Efterkommere af de Folk, der i Mormons Bog under et Navn omtales som „Lamaniter“. De er Indianerstammer, der er Efterkommere af Laman og Lemuel, Profeten Lehis Søner, der i flere Henseender viste Udydighed. Men Herrens Forjættelse rækker ikke desto mindre ud til Profeten Lehis Efterkommere, paa Betingelse af Ombendelse. Jeg ønsker at oplæse til eder i Eftermiddag nogle Skriftsteder fra Mormons Bog, der fremfatter, i hvilket Forhold vi staaer til Indianerstammerne, hvilke Forpligtelser vi har overfor dem, og hvilke Forjættelser der er udtalte med Hensyn til disse Folk; og vi maa erindre, at Evangeliet er til alle Mennesker. Jeg tror, at vi forglemmer somme Tider, at Herren er i Stand til at frelse og oprejse de nedtraadte og underkuede og de, som arbejder under en delvis Forbandelse, som Mexikanerne gør det, og jeg ønsker at henlede eders Opmærksomhed paa i Eftermiddag, hvilket Ansvar, der i Henhold til de profetiske Ord i Mormons Bog paahviler os overfor de forskellige Indianerstammer. Vi forstaaer temmelig vel vore Forpligtelser overfor de mere civiliserede Nationer i Verden, men jeg møder ikke saa Folk, som med Hensyn til Mexikanerne, blandt hvem jeg virker som Missionær, udtaler sig saaledes: „Vilde det ikke være en god Ting, hvis Herren udryddede dem af Jorden og befolkede deres Land med andre Mennesker?“ Det rører mit Hjerte, naar jeg hører slige radikale Udtryk. Jeg elsker de Folk, som Herren har kaldt mig til at virke iblandt, og jeg ønsker at virke for deres evangeliske Oplysning og deres Forbedring i social og religiøs Henseende, ja for deres Sjæles evige Frelse. Jeg er haabesuld i Henseende til dette Folk, idet jeg ved, at Herren har lovet dem, at de skal blive forløste fra deres faldne Tilstand; og jeg føler det Ansvar, der paahviler os i Henseende til at gøre dette Folk saa vel som andre Indianerstammer bekendt med Kristi Evangelium, saa at Herrens Forjættelser til dem kan blive opfyldte.

Profeten Nephi, idet han forklarer for sine Brødre et Syn, som hans Fader havde, siger:

„Se, jeg siger eder, at Israels Hus var sammenlignet med et Olietræ, ved Herrens Land, som var i vore Fædre; og se, ere vi ikke afbrudte fra Israels Hus, og ere vi ikke en Gren af Israels Hus?“

Og nu, hvad vor Fader mener med de naturlige Grenes Indpodning formedelst Hedningernes Fylde, er: at i de sidste Dage, naar vor Sæd er nedjunken i Vantro, ja, i et Tidrum af mange Aar og mange Slægter, efter at Messias bliver aabenbaret legemlig for Menneskenes

Børn, da skal Fylde af Messias Evangelium komme til Hedningerne, og fra Hedningerne til de Overblevne af vor Sæd.

Og paa den Dag skulle de Overblevne af vor Sæd vide, at de ere af Israels Hus, og at de ere Herrens Pagts Folk; og da skulle de kende og komme til Kundskab om deres Genløser's Evangelium, som blev kundgjort for deres Fædre; og de skulle komme til Kundskab om deres Genløser og hans Væres rette Betydning, saa at de kunne vide, hvorledes de skulle komme til ham og blive frelst.

Og ville de da ikke paa den Dag fryde sig og prijse deres evige Gud, deres Klippe og deres Salighed? Ja, ville de da ikke paa den Dag modtage Kraft og Næring af det ægte Vintræ? Ja, ville de da ikke komme ind i Guds sande Faaresti?

Se, jeg siger eder: Ja, de skulle atter blive ihukommende iblandt Israels Hus; de skulle blive indpodede i det sande Dietræ, efter som de ere en naturlig Gren deraf.

Og dette er, hvad vor Fader mente, og han mener, at det ikke vil ske, førend de ere adspredte af Hedningerne; og han mener, at det skal komme ved Hedningerne, paa det at Herren maa vise sin Kraft for dem, netop fordi han skal blive forkastet af Jøderne eller af Israels Hus." (1. Nephi 15 : 12—17.)

Vi ser af disse profetiske Ord, Brødre og Søstre, at den Opgave, at bringe Frelsens Evangelium til disse Folk, hviler paa vore Skuldre. Jeg kan bevidne for alle, at jeg ved, at vor Forløser's Evangelium har været gengivet til os med alle dets Naadegaver, og at Gud ved Joseph Smith som hans beskikkede Profet igen har organiseret sin Kirke paa Jorden. Det sande Evangelium forkyndes atter paa Jorden — Evangeliet i sin Renhed og Fuldkommenhed, og de evangeliske Gaver er knyttede til Evangeliet's Administration. Det hellige Præstedømme indenfor Kirken udøver dets Fuldmagt til at kalde Menneskene til Omvendelse. Gud har atter givet Mænd paa Jorden Befaling til at formane Menneskene til Omvendelse og forvalte de evangeliske Ordinancer, hvis Udførelse er nødvendig til Menneskenes Frelse. Jeg bevidner fremdeles for eder, at jeg ved, at en Herrens Engel overleverede til Profeten Joseph Smith Guldplader, der indeholdt historiske og evangeliske Optegnelser, der var skrevne af amerikanske Oldtidsprofeter, og han oversatte disse Optegnelser paa engelsk. Jeg bevidner for eder, at jeg ved, at Mormons Bog indeholder Guds Ord. Den indeholder vor Forløser's Evangelium, og i de Vers, jeg har oplæst af Bogens Indhold, omtales de Pligter, vi har overfor de indianske Racer, indbefattet Meksikanerne, som Efterkommere af Oldtidens Lamaniter. Jeg vil, for jeg slutter, ogsaa oplæse følgende Ord:

„Og nu ønsker jeg at profetere noget mere angaaende Jøderne og Hedningerne. Thi efter at Bogen, hvorom jeg har tallet, skal komme frem og blive skreven for Hedningerne samt forseglet igen til Herren, skulle mange tro de Ord, der ere skrevne; og de skulle bringe dem til de Overblevne af vor Sæd.

Og da skulle de Overblevne af vor Sæd faa Kundskab om os, om,

hvorledes vi kom ud af Jerusalem, og om, at de nedstammede fra Søderne. Og Jesu Kristi Evangelium skal kundgøres iblandt dem, og saaledes skulle de atter komme til Kundskab om deres Forsædre, og ligeledes til den Kundskab, som fandtes iblandt deres Fædre angaaende Jesus Kristus." (2. Nephi 30 : 3—5.)

Jeg indser det Ansvar, der paahviler mig i Forbindelse med min Kaldelse, og jeg haaber, at min evangeliske Virksomhed blandt Meksikanerne vil blive et Vidnesbyrd til eder om, at jeg elsker dette Folk, og at jeg ønsker at betjene dem; thi jeg ved, at jeg ved at bringe dem til Kundskab om Evangeliets Grundsætninger tjener Herren og vil modtage min Belønning. Jeg er taknemmelig til Herren for, at flere unge Mænd er blevne kaldte til at virke i den meksikanske Mission, og at ligeledes unge Mænd er blevne kaldte til at missionere blandt Indianerne i den sydvestlige Del af de Forenede Stater, og over hvilke jeg maaste skal præsidere i Forbindelse med min Kaldelse og Bestikkelse som Præsident for den meksikanske Mission. Jeg ønsker at sige til Kirkens unge Mænd: Beklag ikke, at I er blevne kaldte til at virke blandt Meksikanerne eller beslægtede Stammer, men betragt denne Kaldelse som et stort og herligt Privilegium, og ikke som en ubehagelig Byrde, der er paalagt eder.

I unge Mænd, som er kaldede til at virke som Missionærer, søg at komme til den rette Forstaaelse af de Pligter, der vil paahvile eder i denne Kaldelse, saa at I staar beredte til at virke, hvor Herren ønsker I skal virke; at gøre, hvad han ønsker, I skal gøre, og sige, hvad han ønsker, I skal sige.

I Mødre, lad eders Sønner rejse bort med den Følelse i deres Hjerter, at de først og fremmest maa virke for at oplyse Menneskene om Evangeliets Principper, og at det maa være underordnet for dem at uddanne sig selv og komme i Besiddelse af verdslig Viden, saa at, naar de kommer tilbage til Hjemmet, de kan være at betragte som lyse Hoveder blandt deres Omgivelser i Henseende til almindelig Verdensdannelselse. Dette, personlig at erhverve Kundskaber og almindelig Verdensdannelselse, maa være et Bihensyn for de unge Mænd, naar de bliver kaldte til at udføre en Mission af evangelisk Betydning. Naar I skriver til eders Sønner, saa opmuntrer dem til at opsoge dem, som vandrer i aandeligt Mørke, og som hungre og tørster efter at kende Evangeliets sande Lærdomme og Retfærdighedens Grundsætninger, og som behøver den aandelige Føde, som de kun kan modtage gennem Kirkens udsendte Missionærer, som fra den almægtige Gud har modtaget Præstedømmets Fuldmagt, og som af de kirkelige Autoriteter er beskikkede til at forklare Evangeliets Læresætninger for Menneskene, kalde dem til Omvendelse og administrere Daabs-Ordinancen til dem, hvorigennem de modtager Syndernes Forladelse, og administrere de øvrige evangeliske Ordinancer til dem. Jeg ønsker at sige til eder, at den unge Mand, som rejser bort paa Mission med den Følelse, at han først og fremmest vil betjene sine Medmennesker, vil komme tilbage som en større Mand end den, som ikke anstrænger sig derfor, men søger efter selv at blive

uddannet. Det bliver Kirkens Eldster forklaret i Pagtens Bog, at de ikke bliver udsendte i Verden for at blive belærte af andre med Hensyn til evangeliske Grundsætninger, og jeg tænker, at det somme Tider ubetinget vil være det bedste for Kirkens unge Missionærer ikke at lytte til mange af de Ting, der bliver udgivne som god Samsundslære. Vi er som kirkelige Missionærer udtrykkelig befalede, at vi i Stedet for at blive belærte af de, som ikke selv kender Evangeliets Principper, hvorvel de formener at gøre dette, er udsendte for at belære saadanne derom. Der gaas ud fra, at vi kender Evangeliets Sandheder, og at vi derfor kan bære vort Vidnesbyrd til Menneffene desangaaende, saa at de paa Grund af den evangeliske Kundskab, de modtager, kan erholde Frelse.

Jeg ønsker at bevidne for eder, at jeg ved, at Gud lever, og at Jesus er Guds enbaarne Søn, som blev født for at bringe Forløsning til Menneffene; og jeg kan bevidne fremdeles, at jeg ved, at Joseph Smith var en Profet, og at gennem ham Evangeliet, der atter i sin Renhed er gengivet til Jorden fra Himmelen, og som er „Guds Kraft til Saliggørelse“, er bleven genskryndt til Menneffene i Verden. Jeg bevidner for eder, at jeg ved, at de Mænd, som har efterfulgt Joseph Smith som Præsident for Kirken, har været Profeter og Seere og Aabenbarere til Kirken. Jeg bevidner fremdeles, at jeg ved, at Heber J. Grant, der staar som Kirkens øverste Leder i Dag, ikke alene taler Guds Ord til Kirken, men til hele Verden, og hvad som helst Herren har at sige til Menneffene i Verden i Dag, vil han meddele dem gennem hans bestiftede Profet.

Maa Herren velsigne os og hjælpe os til at leve saaledes, at vore Handlinger er et talende Bevis paa vor Taknemmelighed til Herren for at være vejledt af hans Profet, og lad os vise vor Taknemmelighed ved at rette os efter de Ord, som kommer til os fra Præsident Grant, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Efteraarskonferencen i Aarhus.

Rapportmødet Lørdag Aften den 27. Septbr. 1919.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 141 og Bøn af Ældste Chr. Rasmussen, hvorefter Nr. 158 blev sunget.

Præsidenten over Aarhus Konference, Lauritz Larsen, bød de tilstedeværende velkommen, og han udtalte sin Glæde over Missionspræsident Hans J. Christiansens Nærværelse ved Mødet.

Præsident Christiansen hilste derpaa paa de tilstedeværende og bemærkede, at det var den 11. Konference, han overværede i Aarhus, siden han kom til Skandinavien paa sin sidste Mission. Det var ham altid en stor Glæde at samles med Kirkens Medlemmer, hvor som helst han havde Lejlighed dertil.

Forstander Jens Christensen fra Randers afgav derefter Rapport. Han sagde, at Søfkende i Randers var pligtopsyldende og glædede sig ved Kundskaben om at have annammet det sande Jesu Kristi Evangelium.

Ældste Anton Jørgensen fra Gæbjerg afgav derpaa Rapport over Gæbjerg Gren, efter som Forstanderen for Grenen ikke var tilstede. Søfste i Gæbjerg var pligtopfyldende og bestræbte sig for at komme til de kirkelige Møder, hvor de kunde blive belærte om Evangeliets sande Principper og opbygges i Troen.

Salmen Nr. 104 blev sunget, hvorefter Forstander Lars Larsen fra Odense afgav sin Rapport. Odense Gren havde ikke noget Forsamlingslokale, hvorfor Møderne blev afholdte i Søfstes Hjem.

Ældste Emil Thomsen fra Silkeborg afgav Rapport vedrørende Kirkens saa Medlemmer dersteds, efter som Grenens Forstander ikke var tilstede. Han følte personlig stor Glæde ved at have annammet Evangeliet og være givet en Vejledning til at virke for Udbredelsen af Evangeliets frelsende og livgivende Sandheder.

Præsident Lauritz Larsen oplæste et Brev fra Forstanderen for Silkeborg Gren, Ældste M. Carlsen, hvori han meddelte, at han skulde flytte bort fra Byen. Han anbefalede derfor, at Ældste Carlsen blev løst med Tak og Ære for hans udførte Virksomhed som Forstander for Silkeborg Gren og Bestyrer af Søndagsskolen dersteds, og at Ældste Emil Thomsen blev bestiftet til at virke i disse Stillinger. Forslagene blev enstemmig vedtaget af Søfste ved Haandsoprækning.

Præsident Lauritz Larsen rapporterede, at Søfste i Aarhus som en Almindelighed med Nidkærlighed opfyldte deres Pligter og derfor gjorde Fremstridt og blev velsignede af Herren. Han opmuntrede Kirkens Medlemmer til vedvarende trofast Sagttagelse af Herrens hellige Bud, som de var bekendte med.

Missionspræsident Christiansen takkede Brødrene for de aflagte Rapporter. Han opmuntrede ligeledes Kirkens Medlemmer til Trofasthed og nedbad Herrens rige Velsignelser over alle.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Nr. 251 og Taksigelse af Ældste Niels Jensen.

Der var 60 tilstede ved Mødet.

Søndagsskole-Mødet Søndag den 28. September.

Mødet aabnedes med, at Konferencepræsident Lauritz Larsen hilste paa Børnene og bød de tilstedeværende Søfste og fremmede et hjerteligt velkommen, hvorefter Sungen Nr. 80 blev sunget, og Broder Johannes Rasmussen holdt Indledningsbønnen. Sungen Nr. 27 blev derefter sunget.

Søndagsskolens Bestyrer, Ældste N. P. Thomsen, og Missionspræsident Hans J. Christiansen talte i Korthed til Skolen og til de tilstedeværende fremmede, hvorefter Søndagsskolens Konference-Program blev udført.

Den lille Knud Sørensen fremstod og talte angaaende Jesu Besøg i Templet, da han var tolv Aar gammel. To Søstre fra den store Klasse sang. Det omfattende Program blev afsluttet med, at to andre Søfste sang: „Liljekonvallens Farvel.“

Skolens Bestyrer takkede Skolens Elever for deres frimodige Udførelse af Programnumrene, og han takkede Lærerne og Lærerinderne

for det nidkære Arbejde, de havde udført i Skoleklasserne, hvorved Troen paa Evangeliets Principper var fremkaldet i Børnenes Hjærter, og de Lærdomme, som de havde modtaget, vilde være dem til Vejledning i deres Livsvandring, saa at de kunde vide, hvorved de vilde kunne erholde en Ophøjelse i Guds Rige.

Præsident Lauritz Larsen takkede alle dem, der havde bidraget til at gøre Søndagsskole-Mødet inter-essant.

Søndagsskolens Bestyrelse og Funktionærer blev dernæst foreslaaede til Opholdelse i deres respektive Stillinger. Alle Forslag blev enstemmig vedtagne.

Grenseforstanderne afgav derefter Rapport over Søndagsskole-Klasserne i de Grene, hvor de præsiderede.

Sangen: „Kære Barn, din Gud er nær dig“, blev sunget, hvorefter Konferencepræsident Jens Thomsen fra Aalborg overbragte en Hilsen fra Søndagsskolen dersteds. Han opmuntrede Lærerne og Lærereinderne til fortsat at virke med Nidkærlighed i deres vigtige Gerning og nedbad Herrens Velsignelse over Skolen.

Missionspræsident Christiansen talte derpaa til Forsamlingen og rettede sin Tale særligt til Børnene. Han udtalte sin Tilfredshed med Skolens Virksomhed. Han fremholdt, hvor indholdsrige de enkelte Bø-ner i „Fader vor“ var, og formanede Børnene til at bede til deres himmelske Fader Morgen og Aften.

Han jagde, at det var af yderste Vigtighed, at Børnene blev opdragte til at blive lydige og dydige, og han formanede Børnene til stedse at ære deres Fader og Moder, saa at de kunde have Glæde af dem. Han bad sluttelig Herren lægge sin rige Velsignelse til det trofaste Arbejde, der blev udført i Søndagsskolen.

Konferencepræsident Lauritz Larsen takkede for den udviste Andagt under Søndagsskole-Mødet, hvorefter Mødet sluttedes med Afhyngelse af Sangen Nr. 81 og Taksigelse af Wilhelm Poulsen.

Der var ca. 90 tilstede ved Søndagsskole-Mødet. p 332

(Fortjætted.)

— „Visdom kommer ikke ind i en Sjæl, som tænker paa ondt, ej heller bor den i et Legeme, som er Synden undergivet.“ (Visdoms Bøg 1 : 4.)

— „Herren aabenbarer sig for dem, som ikke stiller sig vantro.“ (Visdoms Bøg 1 : 2.)

Indhold:

Hvorledes erholdes Guds Naadega- ver? (Af Eldste Edwin F. Barry.)	305	Redaktionelt: Bort Slægtregister. (Af Missions- præs. Hans F. Christiansen.)	312
Guds udtalte Ords Magt. (Artikel af Dr. James E. Talmage.)	309	Missionsnyheder.	313
Tankeprog.	311, 320	Tale af Eldste Rey L. Pratt. . .	313
		Efteraarskonferencen i Aarhus. . .	318